

ДА ВЪЗВИСИМ БЪЛГАРИЯ! ЗАЕДНО!

Слово-призив на председателя на Коалиция „БСП за България“ Корнелия Нинова, произнесено на 3 юли на връх Бузлуджа по случай 130-годишнината от основаването на Българската социалистическа партия и предстоящите избори за 46-о НС на 11.07. т. г.

На 03.07.2021 г. (събота), в местността Историческа поляна под връх Бузлуджа, се проведе традиционният събор на Българската социалистическа партия, с който се отбеляза 130 години от организираното социалистическо движение в България.

От сутринта се извиха хора под звуците на Берковската духовна музика. Лидерът на БСП Корнелия Нинова отиде при хората и им раздаде червени

рози. Водачите на листи на „БСП за България“, както и представителите на коалиционните партньори, се качиха на сцената под звуците на песента „Една българска роза“ в изпълнение на Маргарита Хранова. Бе връчена и наградата на Националния съвет на БСП на името на Димитър Благоев, на проф. Петър-Емил Митев.

Пред събралото се множество Корнелия Нинова произнесе традиционното си слово.

Здравейте, скъпи социалисти, симпатизанти, коалиционни партньори от голямото ляво обединение и гости.

Здравейте деца, младежи, майки и бащи, баби и дядовци.

Добре дошли на нашата Бузлуджа. Хора от цяла България - млади и стари, на различни възрасти и с професии, но заедно, водени от общ идеал за справедливост, солидарност, мир и равенство.

Добре дошли.

Днес сме тук, за да почетем героите и предците ни - Хаджи Димитър и четниците му, на ан-

тифашистите от Габровско-Севлиевиския отряд, на Димитър Благоев-Дядото и неговите съмишленици, които положили началото на връх Бузлуджа преди 130 г. 130 години борби, ставане и падане, грешки и възход, но винаги със стремеж към по-доброто бъдеще на България.

И когато са умирали с песен на уста, и когато са построили с ръцете и ума си съвременна България, нашите предци са водени само от едно - от любовта към Отечеството. Поклон пред тяхното дело.

Много от мечтите им остана-

ха мираж. Чистата и свята република се оказа поробена от своя държава. В правовата и социална България цари беззаконие и нищета. Суверенната и независима България се превърна в разграден двор на чужди интереси. Преди 4 години, тук, си дадохме дума, че тръгваме на борба с този модел и удържахме на тази дума. 4 години се борихме на 4 фронта - срещу задкулисието в партията, в държавата, срещу тяхната мощна пропагандна сила и срещу външните сили, които ни натискаха да променим същността си.

На стр. 2

В Програмите на своите три редовни конгреса (последният на 14.07.2018 г.) ПП „Нова Зора“ поставя като трето основно направление в своята дейност, създаването на Единен народен фронт (ЕНФ) за излизане на България от перманентните кризи и нейното оцеляване, чрез нов модел за политическо и социално-икономическо развитие, в условията на съдобносните предизвикателства. Защото в своята над 140 г. история, Третата Българска държава никога не е претърпявала такъв срив, граничещ с откровен цинизъм на външните „ментори“ и поставилите се в тяхна услуга български политици, по време на т.нар. „преход“ от социализъм към див капитализъм, наречен пазарна икономика. Ръководени от тези съображения, ние предложихме обединяване на националната енергия, на базата на преодоляване на конфронтацията в обществото чрез помирение, единение и възбуждане, като основа за консолидация на левия и десния патриотизъм, за спасяването на Отечеството ни - Република България. В Програмата подчертаваме, че нито една политическа партия или социална група не

може да изведе сама страната от дълбоката материална и морална криза. Нарастащите опасности на глобализацията се свят могат да бъдат посрещани и преодолявани само, ако българският народ бъде консолидиран на базата на програма с ясна стратегическа цел – запазване и укрепване на българската национална държава. Ние считаме, че няма кой друг, освен българските социалисти и патриоти, обединени в Единен народен фронт на хората на социалната кауза и любовта към Отечеството, да изпълнят историческата задача за изграждане на нова социална България, на базата на свободата и единната консолидирана национална общност, чрез солидарност и справедливост. Затова призовахме към обществен диалог и съгласие по основните стратегически цели на България, ясно формулирани на националните интереси и поставянето им над партийните. Потенциалните участници в ЕНФ следва да оставят в страни програмните си различия и да се обединят за постигане на определени основни политически цели като издигнат основополагащи лозунги, приемливи за всички. В програмата ние определихме и 32 ос-

НА ИЗБОРИТЕ –

новни цели на ЕНФ, които в значителна степен съвпадат с Предизборната платформа на Коалицията от партии „БСП за България“, за изборите на народни представители в 46-то Народно събрание, насрочени за 11.07.2021 г. В резултат на решенията на Националния съвет на БСП, под ръководството на председателя на партията г-жа Корнелия Нинова, завършиха преговорите и бяха подписани двустранни споразумения с различни политически партии, (извън досегашните пет от коалиция „БСП за България“) и патриотични граждански движения. На последното заседание на Централния политически съвет на ПП „Нова Зора“ преди седмица, ние оповестихме някои от тях. По искане на членовете на ЦПС, сега огласяваме техния пълен списък. Той ще бъде полезен и за читателите на в. „Нова Зора“.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И ГРАЖДАНСКИ ОРГАНИЗАЦИИ, С КОИТО ИМА ПОДПИСАНИ СПОРАЗУМЕНИЯ:

1. ПП Нова зора-председа-

- тел Минчо Минчев;
2. ПК Екогласност - председател Емил Георгиев;
3. ПК Тракия - председател Стефан Начев;
4. Комунистическа партия - първи секретар Ал. Паунов;
5. ПП Алтернатива на българското възбуждане - председател Румен Петков;
6. ПП Нормална държава - председател Георги Кадиев;
7. Движение на непартийните кандидати - председател Минчо Христов;
8. ПП Българската пролет - председател Велизар Енчев;
9. ОКЗНИ председател – Добромир Задгорски;
10. ГД Народна сила – председател Георги Димов;
11. Федерация на потребителите - Емил Драндаров;
12. ПП „Българската левица“ - председател Боян Киров;
13. ПП Движение за социален хуманизъм - председател Ал. Радославов;
14. Съвет на европейската научна и културна общност - Росица Златанова;
15. ПП Съюз за отечеството - председател Васил Точков;
16. НД За социално и граж-

данско общество - председател Младен Иванов;- 17. Обединен блок на труда - председател Екатерина Атанасова;
- 18. НСО ЗАЩИТА – председател Красимир Митов.

Нито „Нова Зора“, нито която и да е от изброените по-горе партии, организации и движения, както вече отбелязахме, не е в състояние да извърши необходимата спасителна консолидация на обществото, да събере за градивно начало остатъчната макар енергия на нацията. Разбира се, един механичен сбор от юридически субекти не може да свърши необходимото за обществото единение. Без прокламирането на идеи за нови социални отговорности и нови национални приоритети, много не може да се постигне. Но началото е все пак обнадеждаващо. Показател в това отношение са нестиващите критики на поетия под председателството на Корнелия Нинова опит за обnoxiousване за БСП. Възвръщане на доверието към партията обаче, не е възможно да се постигне като с декрет. „Увлечени-

В ЕДИНЕН НАРОДЕН ФРОНТ!

ята“ на много от нейните предишни ръководства, които едва ли не заставяха редовите социалисти да се съгласяват с политики перпендикулярни на собствените им разбирания, не са забравени. Помнят се и „отлюсванията“ извършени от тези ръководства, зазари политическата конюнктура, жертва на които станяха едни от най-верните членове на БСП, задето са работили за комунистите. Днес махалото се връща и в неговото оздравително движение остава

В четвъртък, 1 юли, като част от предизборната й обиколка, председателят на Коалиция „БСП за България“ Корнелия Нинова, посети град Плевен. На срещата с ръководството и актива на ПП „Нова Зора“, тя беше придружавана и от члена на Изпълнителното бюро на БСП Стефан Буржев. На срещата председателят на областната организация на ПП „Нова Зора“ докладва за готовността на партията като коалиционен партньор за постигнатата пълна мобилизация на организационните структури в област Плевен.

да живее надеждата за ново, за истински вяро и потребно за обществото движение напред.

В своето последно интервю Мартин Хайдегер, последният велик мислител на ХХ век, формулира неизменната координатна система на човешките ценности: „Всичко важно и голямо е възникнало само от това, че човекът е имал Родина, и че е бил вкоренен в традицията“.

В много отношения през последните четири години БСП се вписваше в координатите от „завецианието на Хайдегер“. Нашата надежда е, че този курс няма да бъде изоставен и, че задачата на „Нова Зора“ е била и си остава създаването на истински Единен народен фронт.

За да бъде ден, за България!

ЦЕНТРАЛЕН ПОЛИТИЧЕСКИ СЪВЕТ НА ПП „НОВА ЗОРА“:

Председател: Минчо Минчев

Купуването и продаването на гласове е престъпление.

От стр. 1

Издържахме, не се предадохме и не се продадохме благодарение на вас. Поклон на вашите почтеност, морал и чистота, вяра и сила. Промяната започна от нас - започна преди 4 години, продължи на 4 април, продължава и в действителността на служебния кабинет. Но тепърва предстои нейното продължение. Промяната започна от нас и е наш дълг да я завършим.

Скъпи социалисти, Напоследък някой се опитва да злоупотребява с нашите усилия и да ни нарича статукво. Няма да го позволим. Къде бяха новите проекти, когато българските социалисти ни преследваха, уволняваха и гонеха, само защото мислихме различно и сме социалисти. Къде бяха, когато от трибуната на българския парламент ни пращаха в Сибир. Когато бяхме при хората в Странджа, а ни обвиняваха, че сме заплаха за националната сигурност и ни водеха в полиция и прокуратура. Къде бяха, когато само ние се изправихме срещу корупцията и Бойко Борисов изправи строителните машини срещу нас в протест срещу опозицията. Протест срещу опозицията.

4 години те мълчаха или се подмазваха на самодържавя. Затова няма да позволим да се подменя истината за наша-

ДА ВЪЗВИСИМ БЪЛГАРИЯ!

та последователност, усилия и принципност като опозиция и алтернатива.

Днес бивши социалисти, за които всички тук са работили, се отричат от нас. Днес внуци на Бойко Борисов изправи строителните машини срещу нас в протест срещу опозицията. Протест срещу опозицията.

4 години те мълчаха или се подмазваха на самодържавя. Затова няма да позволим да се подменя истината за наша-

рята за нас, нас ни има 130 години, ще има още много по 130. Но ние сме тук, защото имаме кауза - тя не е просто влизане във властта, а справедливост и добруване на българския народ.

Скъпи български граждани, изострейте сетивата си, отворите душите си, очите и ушите си. Да, моделът ГЕРБ и Борисов е разклатен, но не си

е отишъл. Нека направим връщането му невъзможно. Нека не позволим промяната да стане подмяна. Крачка ни дели от промяната до подмяната. Нека не позволяваме старите кукловоди да се оттеглят в сенки временно и да ни предлагат уж нов проект на стария модел. Ние искаме истинска промяна и не ви я предлагаме като концерт на чалга или патриотични песни. Предлагаме ви я като план за бъдещето на Бъл-

гария. Защото знаем какво трябва да направим. Можем да го направим. Защото искаме правова държава, в която всички са равни пред закона, а не богатите по-равни от бедните. Искаме справедливост за извършени престъпления. Искаме социална държава. Искаме да имаме български народ и да не изчезне в демографската катастрофа. Достойни заплати и пенсии. Този народ да е здрав. Да диша чист въздух, да яде чиста храна и да ходи по българската земя, която да ни храни. Това е нашият план за България. И най-вече - да се преборим с бедността и нищетата.

Скъпи майки и бащи, баби и дядовци, не забравяйте, че сте наша първа грижа и първа стъпка в 46-то НС.

Както и да се съпротивяват, преизчисляване на пенсиите ще има, ако ще и да е условие за създаване на кабинет. И да не ви заблуждават, че няма пари временно и да ни предлагат крадоха 10 милиарда годишно, а пенсиите струват милиард и половина. Ще има Закон за възрастните хора, защото заслужават достойни старини. Имате право на социален живот и социална активност.

ЗАЕДНО!

Ще има 9 процента ДДС на левкарствата, защото не може да делите стотинките между хляба и здравето.

Мили млади хора, с деца, с колички.

Бъдещето е пред вас. Каквото и да правим, ако няма народ, за когото да го правим, няма никакъв смисъл. Затова за вас ще има необлагаем минимум 500 лв. за доходите ви за всяко дете. Майчинството през втората година ще бъде 10 минимални работни заплати. Ще има безплатни детски градини и ясли за децата ви. Безплатни учебници и лекарства за децата, помощ на майките-студентки, за да могат да учат и отглеждат спокойно бъдещото поколение.

Скъпи социалисти, искаме и нашият народ да бъде здрав. Болниците няма да бъдат търговски дружества, каквото и да струва това като усилие.

Ще ни убеждават, че това е невъзможно. Не искаме нищо друго освен да се изпълнява Конституцията. В нея пише, че всеки български гражданин има право на безплатно здравеопазване. Това искаме за българския народ. Пак там

пише, че средното, основното и висшето образование в държавните, общински училища и университети е безплатно. Затова искаме достъп до безплатно образование. Искаме по един учебник за един клас за един предмет в цялата страна и в него да пише истината за България. Да пише истината за нашата култура, ценности, традиции, за силата на българската духовност. Искаме 1 % от БВП да бъде за култура. Нека да отдадем уважението си към хората, които в най-трудните години поддържат нашите дух и ценности - читалища, библиотеки, хора на изкуството.

Искаме българската земя да храни българския народ, защото е възможно. Затова нашата грижа ще бъде към малък и среден бизнес, към производители на българско месо, мляко, плодове и зеленчуци, ще има напоителни системи, ще има тържища. Ще има чиста природа, въздух и земя. Ще върнем суверенна и независима България, в която чужди войници не могат да нахлуват в българска собственост без наказание. В която нашите съседи не виждат европейското си бъдеще на гърба на българския национален интерес.

Независима и суверенна България, която поддържа приятелски и добросъседски отношения и диалог не само със съседите ни, но и с Русия, защото това диктува нашия национален интерес.

Вярвам че ще запазим децата си момчета и момичета, а не нещо трето. И че няма да бъдем родител 1 и родител 2, а все още майки и бащи на бъдещето на България. Нека бъдем европейци, но не втора ръка, а равностойни на всички европейски народи - таквава, каквито сме и каквито заръча да бъдем Васил Левски.

Изстраданата ни промяна ще бъде заслужена победа на 11 юли с номер 4 и „БСП за България“. Днес не сме сами в този път. Във време на омраза и раздяла, на агресия, на време, в което политиките използват принципа „разделяй и владей“, за да останат власт, ние се обединим в новото голямо ляво обединение вече от 18 партии. Нека заедно, още по-силни зад общ идеал и кауза, да вървим към победата. Дано да започнем още в неделя, в Благоевград. Нека пожелаем на другарите ни в Благоевград, победа.

Скъпи български граждани, където и да се намирате, в България и по света,

Промяната на вашия живот е във вашите ръце и в нашите възможности. На едно възрожденско читалище, на входа, стои надпис: „Помогни ми да те възвися“. Нека да си поддържаме в новото голямо ляво обединение вече от 18 партии. Нека заедно, още по-силни зад общ идеал и кауза, да вървим към победата. Дано да започнем още в неделя, в Благоевград. Нека пожелаем на другарите ни в Благоевград, победа.

„Ние носим най-тежкия кръст. Потърсени и избрани сме от Бога да работим за приемане и утвърждаване Царството Божие на земята...“ – Такива внушения се предават на всяко ново поколение най-будни българи. Но не са ли те признак за наследявана и неизлечима маниачност? Какви реални исторически дела доказват подобна изключителна роля в световния живот?

Колкото по-същностно, по-новаторско и велико е едно дело, толкова велико би трябвало да бъде и личностното съзнание, за да оцени по достойнство оставените уникални следи.

Напоследък науката прави изненадващи разкрития за произхода на прабългарите, за тяхната култура, за мястото им в основни процеси на общочовешкия живот. И добиваме все по-конкретна представа за една могъща двигателна сила, която съзидателно присъства и се разгръща в различни времена на различни места – от Египет до Сибир, от границите на Китай до Великобритания. Не, българите не са роднини на турките. Много по-древни са техните корени.

И траките имали съзнание на хора със специално предназначение. Елините, като наблюдавали начина им на живот, на мислене, на взаимоотношения; разбиранията им за смъртта, за безсмъртието и усета им за целостта на битието, гледали на съседите си като на хора от друга раса.

И не случайно в Родопите, именно сред траките, се възлгъти божествената същност на Орфей. Той беше предходник на Исус Христос в проповядването на Любовта – основният принцип на вселенското битие.

Крайно време е да проучим по-масово тези неща. Иначе не бихме могли да изпълним докрай предназначението си с необходимото достойнство. А Духът, който ни предвожда – чрез Свети Иван Рилски, чрез съвършените сред богомилиите, особено чрез Петър Дънов през XX век – настоятелно предупреждава: ако не вършим работата си като разпространители и приложители на Божественото учение за Любовта, последствията ще бъдат страшни за нас.

Избрани сме били в незапомнени времена съзнателно и драговоно да поемаме и изтърпяваме неизбежната мъка при проправяне на Големия друм на човечеството нагоре – към Небето. Петър Дънов в беседа на 20 май 1923 г.,

ИЗБРАНИ СТРАДАНИЯ

с характерния за него стил (събразяван винаги с възможностите на конкретните слушатели), представя нещата така: „Когато Христос дойде за пръв път в света, между евреите, Той ги попита: Можете ли да работите за мен, за Царството Божие? Евреите казаха: Я го разните този самозванец! Дойде Христос в Римското царство... Можете ли да работите за мен? Там пък създадоха инквизицията за Него. Най-после Той дойде при анелосаксонците. – Можете ли да работите заради мен? Те казаха: Ние не сме като евреите и римляните. Ще работим, но пари искаме. – Нали искате, ще ви платя. И днес те затова работят. Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопатите в ръце, последният час е пред тях. – Искате ли да работите заради мен? – Готови сме да работим за Теб! – Идете да работите, да видите какво ви се пада. И сега славяните казват: Ние сме родени за страдания. – Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. – Не се знае какво ще ни даде Господ. Той ще ни даде нещо ново, но трябва да се мине през великото страдание...“

и при най-ужасни изпитания, докато други стихийно или организирано рушат, скверният, вършат предателства, злепоставят българщината вредом по света...

Предводителят повтаря, че той казва истините не изцяло, а наполовина. Останалото трябва със свои сили да постигнем... Останалото – то е конкретизирането, умението ни да използваме Светлината, да прилагаме истините при решаване на всекидневните проблеми...

Вече десетки години правя опити да доближавам логиката на Силата, която чертае съдбата и пътя на човечеството. И макар да е немоощна моята логика на обикновен човек, все пак нещо поразбрах със собствени сили – нещо за българите, за неповторимото в тяхната съдба.

Прочетох нещата, които съм писал в предишни години по темата ИЗБРАН НАРОД. Няма какво да съкращавам, да променям. Минал е някакъв „изпитателен срок“. Позициите и разбиранията ми остават същите.

БЪЛГАРИТЕ – ДУХОВНИ КРЕДИТОРИ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Още при самото си зараждане духовната ни култура се е самоангажирали винаги да утвърждава идеите за отвореност и синтес в човешкото битие на всичките му равнища. И гордостите, и загубите ни в досегашния наш път, са пряко свързани с волята да се борим за отхвърляне на всевластния и сега в цял свят РАЗДЕЛИТЕЛНО-ПРОТИВОПОСТАВЕН ПРИНЦИП. Този принцип беше и е угоден на съседни и на по-далечни народи. Те безпроблемно си служат с кривините му и печелят лес-

жена самозащита от външни „супер-сили“, а не да насъскват съсед срещу съседа.

„Ненормалната“ логика на духовните ни водачи наистина ни е носила изолация, огорчения, щети. Но пък сме придобивали – благодарение пак на нея – все по-голяма духовна якост и неуязвимост. Век след век е укрепвала непобедимата наша Държава на духа. Доказателство е всеизвестният факт: след петвековни опити – от две страни! – за народностно обезличаване, асимилация, физическо изстребление, съюзеният системен натиск в крайна сметка не успя...

Едва сега, в края на XX век, тук и там вредом из света се забелязват засилващи се склонности да бъде отречен в световния живот винаги разделително-противопоставения принцип. Разумната част от човечеството се обръща и насочва към традиционната за Българската държава на духа позиция. Вижда я като единствен реален изход за спасение в пътя към бъдещето. Старите инерции, разбира се, са катастрофално неударжими именно сега. Ожесточените до изроденост сблъсъци са много и не са само на нашия полуостров. Взаимно се съспирват етноси, нации, религии, класи, рани. Махалото обаче стигна пределната точка и ще се понесе в обратната посока. За все повече хора неразумът на егоцентризма е явен и нетърпим анахронизъм. Затова неминуемо ще отмре. Човеконетовната озвереност, на предпотопния хаос – принципите на Божествената Любов са неизменно тачени от истинските българи като единствен за тях ориентир над всичко.

Ние отхвърлихме преганизирано рушат, скверният, вършат предателства, злепоставят българщината вредом по света... Предводителят повтаря, че той казва истините не изцяло, а наполовина. Останалото трябва със свои сили да постигнем... Останалото – то е конкретизирането, умението ни да използваме Светлината, да прилагаме истините при решаване на всекидневните проблеми... Вече десетки години правя опити да доближавам логиката на Силата, която чертае съдбата и пътя на човечеството. И макар да е немоощна моята логика на обикновен човек, все пак нещо поразбрах със собствени сили – нещо за българите, за неповторимото в тяхната съдба.

Прочетох нещата, които съм писал в предишни години по темата ИЗБРАН НАРОД. Няма какво да съкращавам, да променям. Минал е някакъв „изпитателен срок“. Позициите и разбиранията ми остават същите.

Вече десетки години правя опити да доближавам логиката на Силата, която чертае съдбата и пътя на човечеството. И макар да е немоощна моята логика на обикновен човек, все пак нещо поразбрах със собствени сили – нещо за българите, за неповторимото в тяхната съдба.

Народите на нашия полуостров най-сетне трябва да проумеят, че спасението и бъдещето им е в единението. „Велики“ сили отвън дълги векове използваша некачествените, анонимните, разрушителните елементи във всяка отделна балканска страна и така създадоха (досъздават и в момента) необходимия за коварните им интереси „барутен погреб“. А имаме възможности да се сплотим и да играем роля като голяма сила в световния живот на световния кръстопът.

В съгласие с традициите на българската духовна култура нашите периодични издания би трябвало да подпомагат не отклонно гравитивните процеси: да подкрепят проявите на братски чувства и доброжелателства; да съдействат за взаимно отваряне и вярстване на общобалканското битие, насечено сега от граници, предубеждения и омради; да внушават идеи за сдру-

Петко ПЕТКОВ

една народна мъдрост гласи, че когато възкът остарее, става за резил на кучетата. Същото се случва и с някои политици, когато паднат от власт. Някои от тях продължават да снуват старото добро – за тях, не за управляваните, време. И продължават да подхранват у феновете си илюзията, че стромолясането на „лидера“ им е временно. Но няма по-смешен и жалък в това отношение от бившия български премиер Бойко Борисов, който буквално „хвана гората“, и докато откъхна на някоя полянка, изаяжда хляба на своята пиарка Севделина Арнаудова, разсмивайки оредяващата си публика с лакърдии за служебното правителство и президента Радев.

Миналата събота, на 26 юни, в сайта на вестник „Сега“ беше публикувана малка част от Бойко-Борисовите „остроумия“, които могат да бъдат обяснени, но не и оправдани с нащипилата природна жага. При 35-40 градуса на сянка, може да се слънча всяка „капачуна“, но не всяка уста може да избълва толкова глупости. Например че президентът Румен Радев бил шпионирал Бойко Борисов

за дрон. Или пък, че за да докаже как служебното правителство умислено източва язовирите, за да компрометира предишното управление, бившият вице-премиер и настоящ заместник-председател на ГЕРБ Томислав Дончев купувал и оставял вестници край въпросните водоеми. Борисов, който обвиняваше комунистите, че са му попречили да завърши в Харвард, нападнато точно възпитаниците на този престижен университет – служебните министри Асен Василев и Кирил Петков. Които, видите ли, искали „да изсегъртат“ направеното от ГЕРБ, вместо да благодарят за „най-добрите финансови показатели“, които правителството на Борисов им е оставило. И благодарение на това, те можели да продължат да харчат. Който не вярва, да види как край хижа „Струена“ до Перник, Борисов позира с подарената му от младите герберни икона на Божията майка. Редом с него е бившият министър на здравеопазването и финансите Кирил Ананиев. И той се опитва да мине за млад герберон, макар че ще бъде запомнен като куфар в джипа на Бойко Борисов, от който при необходимост излизаша радостни вести за повишения кредитен рейтинг на България.

Понеже Борисов каза, че след него никога повече европейски лидери нямамо да се разхождат под ръка с българския премиер из София, ще му припомня нещо от приказките на истинската Шехерезада. В една от историите, които тя раз-

ШЕХЕРЕЗАДА ОТ БАНКЯ РАЗКАЗВА ПРИКАЗКИ ОТ 1001 НОЩ

казва, героинята е жена на султана, който кръшкал с една от робините си. Тогава султанката наредила да доведат в двореца градския каналджия, да го изкъпят и доведат в спалнята й. После му посветила безценни дни и нощи. Но като разбрала, че съпругът й се връща от лов, изпатрала набързо любовници си до вратата. На въпроса му защо е избрала точно него за своята любовна авантюра, тя отвърнала: „Защото се заклех да отида на мъжа си като му изневера с най-мръсния човек в града!“ Толкова за международния престиж на нашия „Лидер“.

Междувременно служебното правителство продължава да изрива нови и нови смрадливи доказателства за ендемичната корупция по време на „най-успешното“ управление. Но как съдружниците в претъпленията „оборват“ служебните министри? Те просто се опитват да докажат, че „и едините, и другите, са маскари“. Забравили избирателно за къщата в Барселона, милионите в 500-еврови банкноти и златните ключета в чекмеджето на нощното шкафче на Борисов в резиденция „Бояна“, те опищяха орталъка за имотите на тези, които замениха „каллинките“ на ГЕРБ. Например, за фирмата, която новият шеф на НАП Румен Спецов бил прехвърлил на криминално проявено лице; за имотите на служебния вице-премиер и министър на вътрешните работи Бойко Рашков и други. „Приказки от 1001 нощ“. Според агитпропите на ГЕРБ, зловещите раз-

крития за незаконните трансплантации в болница „Лозенец“, за фалшивите протоколи от несъстояли се заседания на Директорския борд в болницата „Александровска“, с които се оправдават колосални харчове, за „лекуваните по документ“ бърбечно болни в „Пирогов“ и други, са просто проява на реваншизъм. И разбират се, „колективите“ излизат организирано на протест срещу опетняването на медицинската професия от страна на служебното правителство. Протестира и колективът в Националния център по заразни и паразитни болести, но заради пенсионирането на професор Тодор Кантарджиев. Оставаше да поискат от президента Радев да върне времето назад. А пък служителите на строителната фирма „Артекс“ протестирали срещу... изтеклото разрешение за строеж на небостъргача „Златен век“.

Протестира не пред Софийска община, а пред ДНСК. А бившият председател на НС и бивш служебен премиер Огнян Герджиков, рекламира тази Вавилонска кула, сравнявайки я със символа на Париж, Айфеловата кула. Но не обяснява защо строежът е спрял от Столична община, в която синът му е общински служител. И тук някой се опитва да ни разказва „Приказки от 1001 нощи“, пропускайки скандалните продажби на апартаменти от „Артекс“ на някогашните властимаши от ГЕРБ като Цветан Цветанов, Цецка Цачева, Вежди Рашидов и някои заместник-ми-

нистри в кабинета „Борисов-2“. Историята се повтаря. Този път – като фарс. Второто правителство на Борисов падна заради „Апартамент гейт“, третото доизкара мандата, но ще бъде запомнено с корупцията и санкционирането от САЩ на двама олигарси, двама бивши заместник-министри, един бивш шеф на ДАБЧ и един заместник-председател на Бюрото за контрол на СРС. В меморандума на американското финансово ведомство се споменаваше и един „действащ политически лидер“, когато олигархът Божков бил подкупвал. Всеки български гражданин знае кой е този действащ политически лидер, само Гешев се прави на ни чул, ни видял и иска доказателства от САЩ. Т.е., ще му се те да му свършат мръсната работа. Няма да го огрее, най-много да го обявяват за „персона нон грата“ в Америка. Белким се събуят и членовете на ВСС, които го „избраха“ в състезание с един кон. Току-виж „изтекли“ сведения за недеklarираните имоти на 38-те магистрати и политици в чужбина. Ако сред тях се окаже и главният прокурор, нека Къвошеш да заповяда! Тогава ще се дръпне докрай и завесата за тъмните дела на предишното управление. Но тъй като лозето не ще молитва, а мотика, надяваме се на здравия разум и истинскта за съхранение на българския народ, който го е съхранил през вековете на изпитания. Както казва Левски: „Всичко е в нашите задружни усилия!“.

ИЗБРАНИ СТРАДАНИЯ

градивните сили навсякъде по света.

През последните няколко години вестници и списания в България стигнаха върховете на проташко взаимно отричане. Българи срещу българи се отнасят един към други като побеснели врагове. Но това е паянлата. Това е полунтелигенцията, юрнала се да политиканства. Тъмните и фарисейските души, както навсякъде другаде, не са малко и у нас. Чужди са за тях високите достойнства. Разделянето, противопоставянето, насъскването човек срещу човека по външни белези за тях е нещо естествено. И им е жизнено необходимо, за

да се „реализират“.

Българската държава на духа е за съзнанието им (или най-малкото за интересите им) нещо нереално. Сплотено се стремят да наложат навсякъде своя „реализъм“ (или по-точно папагалския „европеизъм“, или открито продажнически си американизъм) и така фактически всекидневно воюват със завешите на безсмъртните в нашата хилядолетна история.

Древни народи като българския, ангажирани неотстъпно със съзидателните процеси в общочовешкото битие, живеят на две нива. В този свят (т.нар. „единствена реалност“)

те може да са и на последно място. В горния свят обаче тяхната сила, влияние, значимост непрекъснато растат (колкото и невероятно да звучи това за материалистичното съзнание, добиращо се до високи академични степени). Зная че за мнозинството от българите, пък за „учените“, е неразбираема безсмислица следното твърдение на Предводителя: „Сега България е в своя златен век. Тя кредитира народите.“ Да, казано е най-кратко, просто. И съвсем точно. Който разбира, не търси допълнителни обяснения.

Под „златен век“, а и зад това „сега“ разбирам не само

Древната история на прабългарите започва около средата на II-III-ти век.

двадесетото столетие, а цялото време след Константин-Кирил Философ и поп Богомил. Духовният кредит – това са именно осъзнатите и упори-

то отстоявани от духовния ни авангард позиции на Божествената Любов – законът над законите във Вселената.

3 юли 1993 г.

Под влиянието на Елена Бонер е обзет от СССР-фобия. Преставя да се вижда и с три-те си деца. Бившите му колеги Харитон и Зелдович – двама физици с не по-малки заслуги за съветската ядрена програма, се дистанцират от него. През 1989 г. става лидер на демократичната опозиция в Думата, но умира на 14 декември същата година от инфаркт на 68 години.

Предлагаме на читателите на „Нова зора“ откъси от статията на писателя Игор Бойков, по повод 100-годишнината от рождението на Андрей Сахаров.

„Юбилей, който е срамно да бъде празнуван“.

Без съмнение покойният академик Андрей Сахаров е един от най-значителните деятели на своето време. В началото той е дал значителен принос за укрепване на военната и политическа мощ на Съветския съюз, а впоследствие, не по-малък по мащаб принос, за неговото разлагане и разрушаване. Днес, късният Сахаров, се откроява като отблъскващ и едновременно зловещ предвстник на катастрофата.

Типичните за хората, в навечерието на разпадането на СССР, черти като ужасяваща наивност, в съчетание с ужасяваща безотговорност, се бяха обединили в Сахаров, както в никой друг.

Човекът, способен да предвижда последствията от най-сложни верижни реакции, се оказва неспособен да предвиди очевидните последици от ликвидирването на СССР. Неговата мечта, социалистическата империя да се разпадне на десетки по-малки държави, стана реалност няколко години след смъртта му. На практика обособилите се петнадесет републики бяха достатъчно доказателство, че политическата дезинтегра-

ГЕНИЯТ, КОЙТО ГОВОРЕШЕ КАТО ОМАГЬОСАН

ция не води нито до повече демократични свободи, нито до икономическо процъфтяване, нито до мир.

Историята, сякаш подигравайки се със Сахаров, в същото време преподна най-жесток урок и на всички тези, които през 80-те години го възпри-

Сахаров твърдеше, че Западът има морално право да установи протекторат над останалото Човечество (вкл. и над декомунизирана Русия), а тези държави, които се противят, да наказва, включително и с употреба на ядрено оръжие. Еднополярният свят е факт и за

попадна, благодарение и на патетичните речи на безумния старец.

Сахаров тръбеше, че демократичното устройство представлява венец на социалната еволюция и алтернатива на него не съществува. Но и Сахаров, и Фукуяма, бяха опровер-

Юли Харитон

ското общество е изстигнало спрямо фигурата на академик Сахаров. На гражданите до гуша им дойде от антикомунизъм.

Младото поколение като цяло е индиферентно към идеите на Сахаров. В нашето деградирало в интелектуално отношение общество, академичните звания и степени изобщо не придават на човек тежестта, която те придаваха в Съветския съюз. Разрушаването на устоите на социализма в началото на 90-те, беше съпроводено и с упадък на общественния морал. Съвест и хуманизъм не спадат към добродетелите на нашето време.

Що се касае до старото поколение, като изключим тесен кръг ветерани на дисидентско движение, то едва ли на някой от него, ще му се иска да си спомня за Сахаров. Единственото, което остава на бившите дисиденти, е виновно да мълчат, ако за публично покаяние не намират сили.

А многократното разширяване на санкциите от страна на Съединените щати и страните от ЕС, пред които навремето Сахаров призоваваше за независима капитулация и разоръжаване, заедно с принудително предприетия курс от Кремъл срещу либералната опозиция, направиха честването на 100-годишния юбилей на Сахаров, на държавно ниво в Русия, неуместен.

Младото поколение като цяло е индиферентно към идеите на Сахаров. В нашето деградирало в интелектуално отношение общество, академичните звания и степени изобщо не придават на човек тежестта, която те придаваха в Съветския съюз. Разрушаването на устоите на социализма в началото на 90-те, беше съпроводено и с упадък на общественния морал. Съвест и хуманизъм не спадат към добродетелите на нашето време.

Що се касае до старото поколение, като изключим тесен кръг ветерани на дисидентско движение, то едва ли на някой от него, ще му се иска да си спомня за Сахаров. Единственото, което остава на бившите дисиденти, е виновно да мълчат, ако за публично покаяние не намират сили.

А многократното разширяване на санкциите от страна на Съединените щати и страните от ЕС, пред които навремето Сахаров призоваваше за независима капитулация и разоръжаване, заедно с принудително предприетия курс от Кремъл срещу либералната опозиция, направиха честването на 100-годишния юбилей на Сахаров, на държавно ниво в Русия, неуместен.

Младото поколение като цяло е индиферентно към идеите на Сахаров. В нашето деградирало в интелектуално отношение общество, академичните звания и степени изобщо не придават на човек тежестта, която те придаваха в Съветския съюз. Разрушаването на устоите на социализма в началото на 90-те, беше съпроводено и с упадък на общественния морал. Съвест и хуманизъм не спадат към добродетелите на нашето време.

Що се касае до старото поколение, като изключим тесен кръг ветерани на дисидентско движение, то едва ли на някой от него, ще му се иска да си спомня за Сахаров. Единственото, което остава на бившите дисиденти, е виновно да мълчат, ако за публично покаяние не намират сили.

Александър ГОЧЕВ

Войната на Запада с идеологиите се води на различни нива като на най-елементарното и първосигнално, думата "идеология" се използва в медиите и от политиките като неоспорим синоним на "комунистическа идеология". Така самата дума "идеология" играе роля на алармен сигнал, че става дума за опасност преди всичко от руска пропаганда, насочена изключително срещу Запада. Методът работи и то с особена ефективност, което бе демонстрирано в Русия през 90-те години. Тогава в Конституцията, по времето на Елцин, бе включена захрана Русия да има държавна идеология. Подобни пропагандни трикове се правят и с думата "патриотизъм", от която след междинната спирка "национализъм", се стига до крайната цел - "нацизъм" (фашизъм). По тази рецепта и "идеологията", и "патриотизмът", стават мръсни думи, така че и дума не може да става за медийното им представяне в някаква друга светлина.

Все пак положението е спасяемо що се отнася до думата "идеология". Тук на помощ можем да привлечем добре разработени постмодерни лингвистични гимнастики. Например, комбинацията "държавна идеология" може спокойно да се замени с "държавна програма за дългосрочно развитие" или с подобен израз, който може през "известни интервали от време" да се подлага на някои неприципиални промени "ако се наложи". А който си няма работа, нека да доказва, че всъщност не става въпрос за програма, а за идеология. Точно на това място се включват споменатите лингвистични гимнастики, които могат най-успешно да доведат до произволен желан резултат. Въпрос е само на малко техника.

На езика на здравия смисъл заглавието "Идеология на оцеляването" означава следното: какво трябва да се прави и как трябва да се прави, за да просъществува като такава една специфична система за определено време?

Ако думата "система" заменим с думата "държавна", то се налага да се конкретизира израза "като такава". Имайки предвид сложността на тази

ИДЕОЛОГИЯ НА ОЦЕЛЯВАНЕТО

конкретна система, от практическа гледна точка би трябвало да се уточнят кои нейни характеристики ще искаме да се запазят като специфично важни, основни, и кои характеристики ще считаме за вторични по важност? Вторите могат да се оставят, до известна степен, на "свободно плаване", т.е. приемайки за нормална тяхната неизбежна промяна с времето. За основна характеристика се счита тази, чието нарушаване или заличаване води неминуемо до изчезване на системата (държавата).

Например, ето някои основни характеристики за държавата, наречена България, които не би трябвало да се променят:

- Територия: фиксирана в определени граници, които, както показва практиката, трябва да се охраняват от добре поддържана собствена армия. Знае се, че ако собствената армия не се въоръжава и храни добре от българския народ, то той сигурно ще се наложи да храни друга армия, по-добре въоръжена от други.

- Език: Български, променящ се, оставен на себе си, опазван от професионална лингвистична българска "полиция", която да следи строго за базисното му замърсяване с чуждици.

- Собствена история: история написана от български историци в съгласие с най-строгите методи на световната историческа наука. Тези историци трябва да носят пълна отговорност за париране на всякакви опити за нейното пренаписване, например, за да бъде да в съгласие с последните и "най-правилни" политико-идеологически виждания, обикновено вносни именящи се с всяка нова генерация или даже по-често.

- Български народни обичаи, песни, предания, религия и др., еквивалентни на история на българската душа, написана от самия народ по негов си начин, не по-малко важна от тази написана от професионалистите историци и своеобразно различна от нея.

- Образование: създава интелектуалната "армия" от следващото поколение български граждани, която ще управлява всички държавни дейности така, че системата да бъде предавана жива и здрава на по-следващото поколение. Чрез закони трябва да се осигурява изключително национално финансиране на преподавателите на всички нива и на съответните организатори на всички нива, включвайки детските градини, както и напи-

сването на всички учебници. Български граждани специализирали в чужбина или в рамките на фондации с небългарско финансиране, членове на НПО-та (по същество ЧПО-та, Чужди Правителствени Организации) и други подобни, могат да изпълняват само много ограничени консултивни функции под стриктен национален контрол. Тези "граконовски" мерки се оказват неизбежни

изчезване демографски. Стандартният социално-икономически характер на демографската опасност днес е съществено обогатен с нова джандър като морално най-възвишена идеология, понастоящем неподлежаща даже на дискусия. Една биологична аналогия за освежаване: не може да има здрав организъм съставен от болни клетки.

поради следната елементарно-прозрачна причина: ликвидира се очевидната възможност следващото поколение на държавния управленчески апарат да бъде "мозъчно" програмирано така, че да мисли не по български т.е. в интерес на друга държава, автоматично превръщайки България в протекторат. Последното води до унищожаване на протекторатът като национална държава тъй като запазването на всички основни характеристики изброени по-горе ще бъде поставено под управленчески въпрос.

- Опазване и грижа за държавното на класическото семейство (майка, баща и деца) като проверена от векове елементарна социална клетка на държавата, основен фактор за предотвратяване на нейното

гиза е тази, в която предлаганата технология "Как да се прави?", поставя и под най-малко съмнение реализацията на това, което трябва да се прави. Излишно е да подчертаваме, че дейността на съответните идеолози е изключително фундаментална и, че трябва да се финансира стриктно само от собствената държава. По простата причина, че ако рухне идеологията рухва държавата, нещо което се подкрепя с многобройни и най-очевидни исторически факти. А рухването на идеологията е винаги по технологична линия, т.е. по рецептата "Как не трябва да се прави, това, което трябва да се прави?".

Предимството на тази "Идеология на оцеляването" е, че има перманентен и фундаментален характер. Всяка друга идеология за развитието на държавата би трябвало да включва тази като задължителна компонента. В противен случай тази друга идеология става безмислена, по същество идеология за превръщане на държавата в протекторат или даже в идеология за нейното изчезване. По принцип, други идеологии може да се реализират и паралелно, но без да обезсилват идеологията за оцеляване на държавата.

Идеологията за оцеляване е валидна за всеки политически строй, демократичен или не. С нейна помощ веднага се вижда, че атаките на глобалните неолиберали срещу техния най-главния враг, националната държава, имат фундаментален характер: атакуват се преди всичко образованието, културата и историята на дадена нация като най-уязвими и то с минимални разходи ("трийсет сребърника" за интелектуалната пета колона). Пример за изключително успешна атака от този род е България. За бърза справка - образованието, предвиждащо образователни курсове за студенти първи курс.

Идеологията на оцеляването има за цел да предотврати изчезването на дадена държава преди всичко като уникален цивилизационен феномен, подобна на идеологията на борбата за запазване на единствен останал растителен или животински вид. По същество става въпрос за аналогичен "екологичен" проблем ако се счита човека и човешките общества за част от природата. Нещо за което не сме и чували да се говори по елементарно обясними политико-икономически причини.

За да се напише една най-елементарна "Идеология за оцеляването" се иска да се разработят поне някои най-общии идеи как да се прави това, което трябва да се прави. Например, недопустима идеоло-

маха като пророк на бъдещото царство на вселенския разум. По националните покрайнини на бившата съветска страна, през цяло десетилетие приплаваха кръвопролитни войни, съпроводени с етническо прочистване, геноциди, масово избребване на хора. Смъртоноснат вражда между народите не е изчезнала и досега. Нещо повече. В държавната конструкция на новите постсъветски републики, са заложени мините на неизбежни международни противоречия. Тези мини, както показва случаят с Украйна (и Нагорни Карабах, б.а.), могат да избухнат и след много години.

Яков Зелдович и Андрей Сахаров

неподчинение на американската хегемония действително следваха наказание. Нашата страна заплати чудовишна цена за доброволното си отстраняване от световната арена като велика сила: загубени територии, разрушена икономика и милиони съсипани човешки съдби.

Русия, повярвала на хора като Сахаров, отслабна критично и достигна през 90-те години историческото дъно на една крачка от окончателна дезинтеграция и разпад. И днес РФ мъчително търси изход от задънената улица, в която тя

гани. Животът убедително показва, че историята няма край, а по всичко изглежда, че идва краят на демокрациите, за коборехо дисидентите-либерали.

Готова ли е съвременна Русия да признае, че историческият избор, който тя направи в края на 80-те години на 20 век, под влиянието на авторитетите като Андрей Сахаров и близки по дух на него, се нуждае от основно преразглеждане? Еднозначен отговор на този съдбоносен въпрос досега не е получен.

По всичко личи, обаче, че ру-

внесило на арогантно разпалвана публична ксенофобия.

Но очевидно в Скопие това е част от един отдавна възприет начин на "мислене". Там не се вълнуват от историческите факти, които с лека ръка могат да бъдат преправяни, пренаписвани или подменяни според случая. Нещо, което вече над половин век, за доморасли политички, "историчари" и "литератори" от бившата коминтерновска република, е станало не само начин на препитание, а едва ли не - навик. Веднъж - да се краде и преиначава, измисля история. Друг път - да се "препява" и присвоява литература; с мародерска страст да се крадат произве-

ри" си позволяват да "приватизират" Никола Вапцаров, обявявайки го за "македонски поет"? И още: по кое международно и друго право, те могат да манипулират поезията на големия български поет, като му приспиват "македонско авторство", запълвайки празните места в своята липсваща литературна традиция.

Всичко щеше да остане в рамките на споменатите вече манипулации, ако към тях не бяха се прибавили и наглите спекулации с паметта и личността на Никола Вапцаров, които надхвърлят всякаква представа за цивилизовано поведение и морал. На международен фестивал "Стружки вечери на поезията"

КАК СКОПИЕ "ПРИВАТИЗИРА" ...

По този начин читатели могат да останат с впечатление, че това е изключително авторски текст. По-голяма и нагла фалшификация от тази едва ли е възможна! Подобна мистификация в цивилизованите страни се наказва, а наследниците могат да дирят дори отговорност от издателите за погазените авторски права.

Покрай спекулации с паметта и личността на Вапцаров всичко написано дотук, съвсем основателно, възниква въпросът: на какво основание сърбманите от Скопие и техните обслужващи ги "литерато-

Напротив, явно е предпочитана постановката "Човекът като враг на природата", много по-привлекателна в кръстосания поход срещу националната държава - държава, която не приема като първостепенна важност глобалните екологични проблеми чисто и просто не заслужава да съществува.

Някой може да каже, че „Идеологията на оцеляването“ е еквивалентна на

„Идеологията на патриотизма“.

Може, но в следния смисъл: всеки вид патриотична идеология трябва да съдържа горната идеология на оцеляването като задължителна компонента. Всякакви допълнителни нови елементи, на която и да е патриотична идеология, не могат да обезсилват тази компонента. В противен случай тази Патриотична идеология ще бъде патриотична само на думи.

Като пример можем да посочим патриотичните идеологии у нас, които не правят и най-малък опит да променят катастрофалното положение с образованието и културата в България, осъществено от вездещите кохорти на Сорос, например, чрез класифициране на всичко специфично българско като провинциално и назадничаво в сравнение с идеала на т. нар. европейски ценности, основа на истинската и единствена Европейска цивилизация, наскоро преформиран.

При опит да се запознаем по-отблизо с този връх на европейския интелект се оказва, че по този въпрос не може да се намери каквото и да е нито в библиотеки, нито в музеи, а единствено в постоянноменящите се писания на нейните интелектуални апостоли, заели академични хуманитарни позиции в най-реномираните западни университети. За масите са предназначени творенията на Холивуд и най-вече публикации и дискусии в социалните мрежи. Да не забравим, основи на тази най-висша Европейска цивилизация се преподават вече и в детските градини в рамките на т.нар. "Критична теория на расите" (CRT, Critical Race Theory).

Най-фундаменталната атака срещу националната държава

е насочена срещу нейната елементарна социална клетка - класическото семейство. То вече е обявено за отживелица, за клетка-затвор за патриархален тормоз, за отживелица, която не може изобщо да се толерира от гледна точка на най-високоморални принципи. Това засега е само общата постановка, а работата по идеологията върви с пълна джен-

ИДЕОЛОГИЯ НА ОЦЕЛЯВАНЕТО

дърна пара.

Ето и малко идеологична специфика на атаката срещу националната държава. На първо място не трябва да се забравя и за момент, че става въпрос за „високо морална позиция“, от която се провежда тази атака. Тя се характеризира със следните аксиоми, които не подлежат на дискусия.

Първа аксиома:

Нашата логика е необорима. Щом сме високоморални

значи сме винаги прави. Щом сме винаги прави ще трябва да слушате и да изпълнявате. И без отклонения. Иначе започват да се плъзгат по "пътищата на наклона": от високоморални към морални и накрая към неморални. Става въпрос за най-очевидна и голяма опасност, значи, изпълнявайте и без излишни приказки. Опитваме се да ви втъпим, че изобщо не става въпрос за борба на финансово-икономически интереси между различни групи или за политически битки. Става въпрос за абсолютно безкомпромисна борба на нравствено извисени личности, личности с достойнство, срещу хора с изключително нисък морал, т.е. ние се борим срещу Злото, което е навсякъде - около вас и вътре във вас.

Втора аксиома:

Критерият, по който определяме нашите врагове е абсолютно безгрешен и безкомпромисен: наши врагове са тия, които не мислят като нас и, още по-лошо, позволяват си да изказват мислите си и даже мнението си. Борбата е за утвърждаване на исторически нов нравствен идеал. "Исторически нов" означава, че се налага и преоценка и пренаписване ни повече, ни по-малко, на световната история. Набелятаме: не само на вашата история, но и на световната история, пълна и препълна с мо-

рални падения и престъпления.

Пред нас, новите нравствени световни лидери, стои тази най-благородна задача, която става възможна едва днес с помощта на контролираната от нас информационно-електронна паяжина обхвалява земното кълбо. В обзорното бъдеще, от най-хуманни съображения, на тези, които не са интелектуално способни да усвоят тази морално най-извисе-

До ада - по асфалтиран път.

За момента следните идеологически постижения на Новата цивилизация са от първостепенна важност. Те засягат фундаменталния въпрос за т. нар. критично мислене, което по принцип, може да продуцира мнение различно от правилното. По-точно става въпрос за критично-мислещ мозък, който, според последните постижения на психиатричната наука, може да се класи-

поне 30 милиона американци с увредени мозъци, които абсолютното безоснователно споделят теорията за фалшифицирането на изборите. Това е неотложна задача и по следните допълнителни причини: лечението на увредените ще доведе неминуемо до маргинализане на тези, които споделят подобни конспирации и, трето, ще все още ужас сред населението като го принуди да запазва съмнението си относно системата за себе си. И както показва историята, ситуацията е повече от сериозна. "Ето например един пример", да цитирам един мой професор по математика (Алипи Матеев): „Комунистически идеолози изтърваха навремето Елцин и СССР рухна“. Както виждате, няма място за шегички тука.

Наративът на „Таймс“.

По-леките случаи на мозъчни отклонения, поради опити за критично мислене, са също опасни, според вестник „Ню Йорк Таймс“. Чарли Уоръл (Charlie Warzel), колунист към „Таймс“ експерт по "Онлайн радикализация", предупреждава читателите си колко е опасно да се гмуркат в морето "електронна" информация вържени само със собствения си ум. Първо, критичното мислене води до фокусиране на вашето скъпоценно внимание върху подли теоретични, чийто единствена цел е да ви заблудят. За разлика от приятелски настроените менажери на накрайна сметка човек трябва да е луд, за да не вярва в идеалите на комунизма.

Така неврологът Брюс Милър (Bruce Miler, University of California, San Francisco) в статията публикувана наскоро в Journal of the American Medical Association, твърди, че хората, които вярват в т.нар. конспирологични теории, всъщност страдат от "невропсихологична недостатъчност". Например, такива са тези, които вярват в конспирации с вируса Covid-19. Други подобни конспирации, обсъждани от "болни мозъци", са фалшифицирането на президентските избори, за да не победи Доналд Тръмп или, че последвала "атака на Капитолия" е всъщност организирана от демократите.

Лопшото е че става въпрос и за някои от действващите сенатори, за които се надяваме да се погрижи д-р Милър с належащо предимство. Още - д-р Милър и негови колеги с подобни виждания, може да се окажат пред сериозен логистичен проблем - как ефективно, от чисто хуманитарни подбуди, да институционализират

Подлежащ на сериозно и основно лечение. Това в по-тежките случаи, известни още от времето на късния соц и описани картинно в "Зияющие выскоты" на Александър Зиновиев със съображението тогава, че в крайна сметка човек трябва да е луд, за да не вярва в идеалите на комунизма.

Така неврологът Брюс Милър (Bruce Miler, University of California, San Francisco) в статията публикувана наскоро в Journal of the American Medical Association, твърди, че хората, които вярват в т.нар. конспирологични теории, всъщност страдат от "невропсихологична недостатъчност". Например, такива са тези, които вярват в конспирации с вируса Covid-19. Други подобни конспирации, обсъждани от "болни мозъци", са фалшифицирането на президентските избори, за да не победи Доналд Тръмп или, че последвала "атака на Капитолия" е всъщност организирана от демократите.

Лопшото е че става въпрос и за някои от действващите сенатори, за които се надяваме да се погрижи д-р Милър с належащо предимство. Още - д-р Милър и негови колеги с подобни виждания, може да се окажат пред сериозен логистичен проблем - как ефективно, от чисто хуманитарни подбуди, да институционализират

Следва

ДУМИ ЗА ПРИЯТЕЛ

Приятел е Георги Сапунджиев. Напусна ни. Отдели се от туркашкия свят и сигурно гледа някъде отгоре с приличния си ироничен поглед и полуусмивка на човек, комуто са ясни повечето от нещата. Повечето. Това е. За Жоро неини допълнителни причини: лечението на увредените ще доведе неминуемо до маргинализане на тези, които споделят подобни конспирации и, трето, ще все още ужас сред населението като го принуди да запазва съмнението си относно системата за себе си. И както показва историята, ситуацията е повече от сериозна. "Ето например един пример", да цитирам един мой професор по математика (Алипи Матеев): „Комунистически идеолози изтърваха навремето Елцин и СССР рухна“. Както виждате, няма място за шегички тука.

Странно, но думата приятел е категория, която няма минало време. За да го получи, необходимо е да се каже - имах приятел, той си отиде. Жоро си отиде, но той остава приятел, ако щете и само с главни букви. Остава приятел на всички, в "Нова Зора", той ни намери някога, той ни включи в своя кръг на приятели, остана с нас, въпреки превратностите на времето и политиката.

Георги Сапунджиев е роден в годините, когато България гонеше деветия си милион по брой на население. Отиде си, когато България главоломно се срива до шест, и може би скоро, до петте си милиона. Това не е просто демография, това е диагноза.

Георги Сапунджиев бе инженер по образование и писател по душа. Бе обучаван да изгражда, да развива, да опазва, да бъде личност. Професионалният му път бе възходящ: директор на Института за комплексни транспортни проблеми; съветник на министъ-

ра на транспорта; началник на управление; дълги години работи в Полша по същата проблематика; после, вече завърнал се, е председател на Асоциацията на научните работници в транспорта, и неин създател впрочем! Автор е на повече от сто и петдесет научни разработки и трудове, и писател. Казват обикновено, че не е професионален писател. Не би и могъл. В творбите на Жоро имаше вложена повече писателска душа, жажда за справедливост и безкомпромисната оценка на смазващата ботуш на посредствеността и удобничеството. Така се родиха книгите му „Светът и България - георадация на морала“, „Нищета на духа“, „Бунтът на дунките“, „Калигула в София“, поетичната му изповед „Моят дом си ти“. Сигурно пропускам някои творби, но това едва ли е толкова съществено. Най-важното е, че Жоро успя да превърне съзнателния си живот в меч и перо. Меч, за да сече главите на многоглавата бездушна хидра на новия ред у нас, и перо, за да опише и погали онези, слабите, победените, безнадеждните и да попари конформистите и карьеристите.

Затова и не понасяше никак Ганьовщината. Хаджифратковщината го изпълваше с унищожителен гняв и сарказъм. Коментарите му в публицитичните предавания, най-вече в разговори с журналиста Велизар Бичев, ежедневната му битка с безотговорността, бездушното и алчността на „отговорните фактори“ го водеха по неговата „Виа Доло-

Георги Сапунджиев

роса“. Рядко се отказваше от схватка, на собствен гръб изнесе битката със зловещата компания „Хилд“, намерила иновативен начин да съдере и последната риза от гръба на бедния и вече немощен българин, да му прибере мизерната пенсия и да му обещае светло бъдеще... Боже, мили! Жоро се преобличаше като клошар, за да натрупа факти и доказателства, документи и подходи, победените, безнадеждните и да попари конформистите и карьеристите.

Затова и не понасяше никак Ганьовщината. Хаджифратковщината го изпълваше с унищожителен гняв и сарказъм. Коментарите му в публицитичните предавания, най-вече в разговори с журналиста Велизар Бичев, ежедневната му битка с безотговорността, бездушното и алчността на „отговорните фактори“ го водеха по неговата „Виа Доло-

и с него повечето пътеки бяха достъпни. Жоро - домакинът на толкова много празници по Гергьовден; домакинът на онзи ресторант в „Лозенец“, където превръщаше именния си ден в интелектуално събиране и събитие, в търсене на по-добри пътища, в място, където хората с качества не се чувстват самотни, където финансите и благородството не са изпразнени от смисъл понятието, защото самият той беше такъв, блестящ, елегантен и най-вече - умен...

Болката, неразбирането, огромната му страст да живее на висока скорост, се оказаха прекомерни. Заболя от тежка болест. Лекарите му дадоха шест месеца живот. Той изтъгна от съдбата шест години. Обяви война на болестта по неговия си начин. Изтиска до край съвременните „оръжия“ - интернет, публикации на учени, светилата в медицината и в езотериката, рецепти на мъдри лекари, принтери, хартия, имейли... Всичко, което можеше да му даде днешния ден. Увлече се дълбоко по екзистенциалната психология, не губеше кураж, когато дори за триста метра трябва да вика такса, имаше хъс. И вероятно надежда.

Успя. И не се призна за победен. Моля за прошка, ако тук-там се намесват клишетата. Но Жоро не оставаше приятел в беда. Да подаде ръка, да извади от положение, да намери някой лев, да окуражи... Всичко. Всичко това е Жоро. И още много други неща, които всеки човек - вселена, разбира се, носи със себе си, отнася със себе си.

ВМЕСТО ВЪВЕДЕНИЕ

От стр. 12

Ето защо бързае да разкажем потребното, да направим и поправим нещо. Жителският ни път се вие ту по равното, ту по кози пътеки, ту по нанасялото. Успех или несполука, радост или мъка, добро или злочестина, щастие или неволя - всичко е част от живота.

Човекът е пътник. Паскал го е назвал „мислеща тръстика“, а Роден го е изобразил като мислител, подпирал с ръка препатилата си глава, цял потънал в спомени и копнеж просто да бъде чут. Да бъде разбрана - това е потребно на всяка личност. Надеждата, че рано или късно ще бъдем разбрани, ни крепи, насърчава, обнадеждава. Особено в нашето обърканото време, в което контрарево-

люционната смана на системата е наситена с озлобление и предубеждение.

От юношеска и младежка възраст съм убеден радетел на социалистическия идеал за решителна промяна в обществото. Той и досега ме вдъхновява и крепи. За разлика от първите две национални катастрофи, отприщили всеобща покруска, ние, тогавашните млади българи, преживяхме поредния погром след Втората световна война като начало на създателен живот и свят на справедливост, солидарност, взаимно зачитане, равни възможности за всички.

Тези идеали бяха в основата и на професионалния ми избор - правната уредба на обществото. В самия връх на моя-

та младост, както поетите се изразяват, влязох в политиката и на различните длъжности, на които бях избиран, участвах в градежа и модернизацията на Отечеството. Впечатленията от това време предлагам на вниманието на непредубедените читатели.

Чрез моето свидетелстване за тия десетилетия, отново хвърлям поглед върху пътя през годините. Проучвал съм съвестно документи и изследвания за всичко, което се отнася до съдбата на Родината, която за съжаление постоянно е свързана с волята и интересите на велики сили. Разбира се, ослягам се на своя дневник и архива, на собствените си наблюдения, впечатления, памет. В това е вложено моето мнение за политически събития и обра-

ти, както и за хора, свързани с тях.

Не съм следвал хронологията на събитията. Писал съм според избора на разума и сърцето. Налагаше се да съпоставям историческите и документалните факти с личните ми спомени. В този смисъл книгата „Поврати“ не е цялостно проучване на исторически събития, а е отглас на мои преживявания.

Фактите, обстоятелствата, документите, числата, сравненията и размислите в тази книга са подвластни само на истината, зазидана във времето. Струва ми се, че имам дълг да говоря за тази истина, да я браня от злоезичия и хули. А право на читателите, изследователите и почитателите е да отсъдят доколко са успешни чистите ми намерения и усилия.

„...Забравеното се изплъзва от езика на знаците и от паметта се ражда справедливостта - за човека и единствено за човека. Ражда се не като реч, която човек може да премълчи или разгласи, а като глас; не като саморъчно свидетелство, а като жест на призив или като призвание... С вярата, че си предават език, хората всъщност си дават едни на други глас, и говорейки, поверяват сами себе си на справедливостта - без опрощение...“ Това са думи на един съвременен мислител. С пълна сила важат и за приятеля Георги Сапунджиев.

Собич, Жоро. Ти не само знаеше много, но имаше куража да го кажеш.

Оруел го е описал съвременно - във времена на универсален упадък, произнасянето на истината е революционен акт.

29 юни 2021 г.
Илияна Велева

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. Николай СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
“Втора Зора” ЕООД
Печат “Нюзпринт”,
София, ул. “Тинтяба” 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC

UNCRBG5F
Примат се оригинал по
стандарт 30 реда,
56 машинписни знака.
Ръкописи не се рецензират
и не се връщат.

Броят е приложен редакционно
на 25.06. в 14 часа.
Хонорарият се изплащат в сряда
и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

На 4 юни, Голямата зала на БАН, бе препълнена от ценители на творчеството на Георги Йорданов – държавник, изявен ръководител и политик от близкото минало, ненадминат и неповторим министър и деятел на културата, незаобиколим авторитет в дълбоките измерения на нейните стойности. Предстоеше премиера на третата негова книга „Поврати“ от поредицата „Притаени мигове“, едно особено високо достижение в дейността на издателствата „Захарий Стоянов“ и „Светулка-44 АТЕНЕЙ“.

За премиерата се писа в много издания, но при все това, за читателите на „Нова Зора“ остава без отговор недоумението, защо чак месец след събитието, редакцията на вестника се връща към него? Въпросът е напълно в реда на нещата, тъй като става дума за един от най-ценените и верен през годините автор, приятел и поддръжник на каузата на вестника.

Затова нека припомним - за „Поврати“ писа още в бр. 45 от 10 ноември миналата година, непрежалимият Тодор Коруев. Неговият тревожен глас, вместо отговор на въпросите, които Георги Йорданов задава в своята книга, прозвуча тогава с разтърсващото му и отрезвително: „Накъде отиваш, Отечество!“.

В бр. 20 от 25 май т.г., публикувахме текста „Последница от студената война“ – едно свидетелство на Георги Йорданов в неговата книга за т.нар „процес на века“ и обвинението към България чрез скалъпеното съдебно преследване на служителя от БГА „Балкан“ – Сергей Антонов.

Днес на просветеното внимание на нашите читатели предлагаме текста на **ВМЕСТО ВЪВЕ-**

ДЕНИЕ – особеният предговор на автора на „Поврати“. Предлагаме тези вълнуващи страници, защото се оказва, че не можем да предложим текста на потресавачата реч на Георги Йорданов, която той произнесе в деня на премиерата на неговата книга. Реч, която изправи публиката в Голямата зала на БАН на крака, и където такива гръмотевични аплаузи и одобрителни възгласи пишещият тези редове не помни, въпреки че е присъствал на стотици премиери, изложби и спектакли.

За чест на редакцията направихме и невъзможното дори, да се снабдим със запис на вълнуващите думи на Георги Йорданов. Не пестихме усилия, но трябва да подчертаем, че го направихме постфактум. Като хора информирани за стойностите на събитието, би следвало да се подготвим със съответната техническа съоръженост, но не би. Същата грешка, оказва се, бяха допуснали и организаторите. Така, един вълнуващ и пламенен миг, остана незаписан. Не възстановим се оказа високият и непостижим образец на слово и дух, осветили непрогледния мрак на настоящото и миналото, но и просветили с надежда за Отечество, хоризонтите на бъдещето.

За наше извинение и за успокоение на читателите ни, не сме се отказали да поправим грешката си. Живеем с надеждата, че след това наше признание все пак ще се намери някой по-предвидлив от нас, който да е направил запис на словото на Георги Йорданов. Ние ще го поместим на нашите страници като свидетелство на неумиращата надежда и укрепващия народностен дух.

ЗОРА

ОТЧУЖДЕНИЕ

Първан СТЕФАНОВ

*Студени улици. Студени здания.
Студено ми е като никой път.
Превърнали сме дните в разстояния,
които вече страшно ни делят.*

*Гнезда си свиваме под свои стрехи.
От болката на друг не ни боли.
И става тъй, че в новите си дрехи
не сме това, което сме били.*

*И често пъти като зимен вятър
един въпрос плющи над съвестта:
защо и добрината на сърцата
ще трябва да изхвърлим с бедността?*

*Въжето на войнишката ни дружба
полека се различва на влакна.
Ценим се повече по ранг и служба,
сдружаваме се по величина.*

*О, колко ме измъчва туй изкуство.
И се боя, че в тоя свят голям
на митинги и колективни чувства
бих могъл да остана страшно сам.*

1958

Георги ЙОРДАНОВ

ВМЕСТО ВЪВЕДЕНИЕ

чени, осквернени и разрушени създавани в продължение на близо половин век непреходни материални и духовни ценности. Нима напусто сме учили, работили, мечтали?

Ще дочакаме ли присъдата на историята за социалистическия градеж като пленници на изкривени, злонамерени внушения? Нима времето, което си отиде, е наситено само с трагизъм и грешки, а не преди всичко с честни усилия, увенчани с горди постижения на българския творчески дух?

Каква е тая българска орис – да започваме все от началото, постоянно да говорим за отминали години, а да не извличаме мъдрост от тяхната същност? Въпреки че един от непреходните уроци на българската история е при големи обществени промени да не се отрича и руши всичко, защото нищо не се създава на пусто място.

Тъжно и страшно става, че днес се извършва посегателство над българската история, над нашия народен дух. Младите, които учат „друга истина“ за отминалите години, все по-рядко могат да приемат фактите и мнението на своите родители, дядовци, баби. Така се създава

благоприятна среда историческата летопис да се изопачава и пренаписва. Не може да се отрече, че в това отношение хората, които раболепно обслужват и чужда воля, постигат известен успех. Жалко е, че първи помощници на неолиберализма и глобализма в българските условия, се оказват отродени местни наемници, които подемат лъжите, сеят клеветите. Но те забравят мъдрото предупреждение на Емил Зола:

„Ако накарате истината да замлъкне и я погребете дълбоко в земята, тя ще поникне, набрала такава експлозивна сила, че ще помете всичко по пътя си.“

И така, назад е преживяното. Лошо или добро, то е част от нас. Което е било, няма и не може да се върне. Никога едно раждане и една смърт не се повтарят. В тоя безкраен световъртеж всичко е свързано с човека, а той чрез безчет видими и невидими нишки, е съединен и с обществени събития. Мярка за нещата и смисъл на развитието е личността – вечният куриер, който носи, пази и препраща спомени, поуки, ценности. С това богатее човешкото мироздание.

Ние сме обладани от постоянна вяра, но не може да не мислим и за времето, когато няма да ни има.

На стр. 11

Премиера на книгата „Поврати“ на Георги Йорданов в БАН.